

tages fra Søen. Det er en Ordning, der vistnok maa siges at være baade i Hjørgelavens Interesse og tillige i Entreprisen's Interesse. Hjørgelavene blive nemlig saa stillede paa den samme Maade som ved enhver anden Hjørgning, nemlig saaledes, at de skulle yde deres Hjælp, men saa paa den anden Side ere berettigede til hagefter at saa sig tilkendt Hjørgeløn. — Der er ganske vist Punkter, paa hvilke det vil være temmelig vanskeligt at redigere Forslaget, og jeg skal erkende, at et æret Medlem i den Henseende med Rette pegede paa Slutningen af § 2 som ogsaa paa næstsidste Stykke af § 4. Det er ikke let at udtrykke, hvad der menes. Jeg tror for Resten, at Meningen af det sidste Punktum af § 2 vistnok er den, som den ærede Rigsdagsmand angav, og det kan ogsaa være, at det maaste er tydeligere udtrykt i det oprindelige Forslag. Meningen maa jo naturligvis være den, at det forlanges ikke, at Hjørgningen skal være samlet i strengeste Forstand, men der maa være en vis Sammenhæng mellem det inddrevne Gods, som de ærede Talerer bemærkede, saaledes at man kan sige, naar det sidste er kommet ind, at nu er man særdegs for denne Gang. Noget saadant tror jeg nok er tænkt dermed, men det er jo noget, et Udvalg naturligvis nok nærmere kan tage under Overvejelse, og det er Ting, som ikke kunne frembyde videre Vanskelighed paa Sagens senere Trin. Det samme gælder ogsaa, hvis man ønsker en bestemt og tydeligere Affattelse af § 4 næstsidste Stykke; der tror jeg ogsaa, man vil let kunne komme overens om de Rettelser, som maatte være nødvendige for at have hver Tvivl der. Hvad § 7 angaar, tror jeg endelig nok, at Sagen allerede efter Lovforslaget er saaledes, som en æret Taler bemærkede, idet jeg nemlig er tilbøjelig til at tro, at det sidste Punktum i § 1 medfører, at naar Strandfogden er til Stede, repræsenterer han foreløbig Politiet, og saa kan han træffe de samme Bestemmelser, som Politiet kan træffe, og saa ere de tilstedeværende pligtige til at adlyde ham paa samme Maade, som de vilde være pligtige til at adlyde Politiet, hvis det var kommet til Stede. Jeg tror, at det ligger i Bestemmelserne i Slutningen af § 1: "Indtil Politimesteren, selv eller ved Fuldmægtig, kan komme til Stede, udøver Strandfogden den Politiet tilkommende Myndighed". Men skulde det findes tvivlsomt, vil jeg ikke have noget imod at ændre Forslaget paa den antydede Maade, thi jeg mener ogsaa, at det i Reglen vil være Strandfogden, som kommer først til Stede,

og at man i Følge hele hans Stilling maa betro ham den Myndighed, at naar han er til Stede, har han Befalingen, indtil i alle Tilfælde hans foresatte komme til Stede.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Bornholm, saa er et af de Dømed, man vil naa ved denne ny Strandingslov, jo det at saa en ensartet Lovgivning for Bornholm og det øvrige Land angaaende dette Forhold. Det har jo allerede længe været anerkendt, at dette gamle Restrikt af 1785, som den ærede sidste Taler omtalte, ikke mere svarer til Forholdene, ikke just fordi det foreskriver, at der ingen Hjørgningskontrakt maa sluttes med Skipperen, saalænge han er fuld, thi det synes jeg er en ganske fornuftig Bestemmelse, men mere fordi der i flere Henseender er foregaaet saa store Forandringer i Forholdene, at det ikke længere passer. Derfor har det været mig en Tilfredsstillelse at høre, at baade det ærede Medlem, som nu havde Ordet, og ligeledes den ærede Repræsentant for Bornholm i Landstinget begge udtalte sig for, at disse gamle Regler for Bornholm skulde forbinde, og den her foreliggende Strandingslov gøres anvendelig ogsaa der. For saa vidt angaar det Spørgsmaal om Hjørgning i aaben Sø, som blev fremhævet af en æret Taler, er jo Forholdet dette, at det ganske vist fra gammel Tid har været en Regel ikke blot for Bornholm men ogsaa her, at der som Regel ydes en bestemt Andel af det hjørgedes Værdi i Hjørgeløn. Det er imidlertid en Ordning, som man forandrede med velberaad Hu, ved Søloven af 1892, idet man mente, at det ikke var stemmende med Retfærdigheden. I den Henseende maa man se hen ikke blot til Hjørgerne, men ogsaa til Godsets Ejer; ham maa man ogsaa yde Retfærdighed. Man fandt, at det ikke var stemmende med Retfærdigheden og ikke var hensigtsmæssigt saaledes at have bestemte matematiske Forhold, men at man kom Sandheden nærmere ved i det væsentlige at overlade Retten at fastsætte Hjørgelønnen's Størrelse, naar de ikke kunde komme ud af det med det gode, og derpaa ere Bestemmelserne i Søloven beregnede. Det vil deri ses, at det vil sige, at Hjørgelønnen i Reglen ikke maa sættes højere end til en Tredjedel af det hjørgedes Værdi efter Fradrag af Told og andre Afgifter samt af Omkostninger ved dets Bevaring og Salg, men det tilføjes da, at hvis Værdien er ringe, og Hjørgningen er forbunden med stor Fare eller ualmindelige Anstrengelser, kan den sættes højere. Der er altsaa ikke noget i Vejen for, at i saa Tilfælde kan Hjørgelønnen stige til det